

Hvězdný prach

JEN UVĚŘIT

 CPRESS

LINDA
CHAPMANOVÁ

Hvězdný prach Jen uvěřit

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Linda Chapmanová
Hvězdný prach – Jen uvěřit – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Hvězdný prach

JEN UVĚŘIT

LINDA CHAPMANOVÁ

 P R E S S

*Věnování: Pro Tabithu a Hannah,
které jen jiskří hvězdným prachem – nic není nemožné.*

Text copyright © Linda Chapmanová, 2005

Illustrations copyright © Biz Hull, 2005

Translation © Eva Kadlecová, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-264-3091-9

ISBN e-knihy 978-80-264-3135-0 (1. zveřejnění, 2020)

KAPITOLA *první*

Lucčiny dlouhé kaštanové vlasy rozevlával vítr. Rozpřáhla paže a obrátila se na nebi tak, aby se vznášela po zádech. Shora na ni zářily hvězdy a vlhý noční vzduch jako by ji celou objímal. Lucka se zadívala vzhůru. Měla pocit, že se k ní hvězdy natahují, že ji volají...

„Pospěš si, ty loudo!“ Řítila se k ní Allegra Fialová, její nejlepší kamarádka, s poskakující hřívou blondátých kadeří. „Co tu provádíš, Lucko?“ dožadovala se netrpělivě. „Tak už pojď!“ V modrých očích jí šibalsky jiskřilo. „O co, že mě nedohoníš!“

„O co, že dohoním!“ zazubila se Lucka a natáhla paži, aby Allegru plácla.

Jenže Allegra byla rychlá a mrštná jako vlaštovka. Lucčině natažené ruce se vyhnula, namířila si to vzhůru ke hvězdám a začala stoupat výš a výš.

Lucka ji svižně následovala. Srdce jí tlouklo vzrušením. Začínala Allegru dohánět. Tentokrát ji konečně chytne...

„A mám tě!“ vydechla a zatahala Allegru za levou nohu.

Allegra udělala samým překvapením ve vzduchu přemet. „Zrychluješ!“ zvolala.

Lucka se zasmála. Allegra byla vynikající letkyně. Obvykle se jí podařilo kamarádku dostihnout, jen když Allegru omrzela přímý let, a začala se předvádět se svými přemety a piruetami. *V létání se opravdu zlepšuju*, pomyslela si Lucka a u srdce ji tajně zahřála hrdost. Nechtěla ale vypadat, že se vytahuje, a tak pokrčila rameny. „Asi jsem měla jen štěstí. Jsi přece mnohem rychlejší než já.“

„Tak to zkusíme znovu!“ navrhla Allegra a vznesla se zpátky k nebi.

Lucka letěla za ní a přitom myslela na to, jak už se jí létání stalo druhou přirozeností. Málem ani nemohla uvěřit, že ještě před pár měsíci vůbec netušila, že to umí. Věděla, že nikdy nezapomene na ten den, kdy se

do sousedního domu přistěhovala Allegra – den, kdy poprvé slyšela o hvězdném prachu.

Tehdy zůstala u nové kamarádky přes noc a ta jí prozradila, že každý člověk na světě v sobě ukrývá hvězdný prach. Allegra jí vysvětlila, že někteří lidé ho v sobě mají prostě víc než jiní. Dají se snadno poznat, protože mají skvělou fantazii, milují zvířata a věří v kouzla. Jakmile vyjdou hvězdy, tito lidé se dokážou změnit ve stvoření podobná vílám – v duchy hvězdného prachu. Allegra byla jedním z nich, a ukázalo se, že Lucka také. Od té doby žila Lucka tajným životem ducha hvězdného prachu – vždycky když její rodiče a dvě starší sestry odešli spát.

Byla to ohromná zábava. Lucka s Allegrou se každou noc setkávaly v lesích se svými dvěma kamarádkami Ellou a Fridou. Jako duchové hvězdného prachu měly za úkol pomáhat ochraňovat přírodu a napravovat všechnu neplechu způsobenou lidmi. Mohly létat a používat své kouzelné schopnosti, a starší duchové jim dávali různé úkoly.

Jak tak Lucka vzpomínala na Ellu a Fridu, najednou si uvědomila, že se s nimi s Allegrou měly sejít na nedaleké hlohové pasece.

„Jejda!“ zamumlala a zavolala na Allegru: „Měly bychom si pospíšit. Ella s Fridou už na nás budou čekat.“

„Za minutku vyrazím,“ zavolala Allegra a zatočila se ve vzduchu na jedné noze. „Jen si potřebuju procvičit novou otočku.“

Lucka se vydala na cestu. „Promiňte, jdeme pozdě,“ omluvila se, jakmile doletěla na hlohovou paseku a přistála vedle Elly a Fridy.

„To nic,“ odpověděla Ella. „Přiletěly jsme před chvílí.“ Ella byla vysoká dívka s dlouhými tmavými vlasy a hnědýma očima. Měla na sobě zelené šaty v barvě čerstvého jarního listí.

Frida byla mnohem menší. Měla safírové šaty, které jí ladily k modrým očím, a rozčepýřené krátké světlé vlasy. Jí i Elle bylo devět let – stejně jako Luce a Allegrě. „Už víš, co máme dnes dělat?“ zeptala se Lucky Frida.

„Zkontrolovat vodní hryzce,“ odpověděla Lucka.

Právě v tu chvíli k nim dotančila Allegra. „Ahoj holky. Koukněte na moji novou otočku. Je vážně bezva!“ Zatočila se na jedné noze a nakonec udělala přemet dozadu.

„No páni!“ vydechla ohromeně Frida.

„Klidně vás to naučím,“ nabídla Allegra. „Podívej, jenom...“

„Neměly bychom se jít raději podívat na ty vodní hryzce?“ přerušila ji Ella.

Allegra pokrčila rameny. „Vždyť jsme tam za minutku. Jen ukážu Fridě, jak se to dělá.“

„Ne, vyrazíme hned,“ rozhodla Lucka. Allegru už znala jako své boty. Nechala by se výukou tak strhnout, že by tu strávily další půlhodinu. Uviděla, jak se Allegra začíná nesouhlasně kabonit, a raději se rychle vrhla k nebi. „Že mě nechytíš!“

Allegra se nechala vyprovokovat, přesně jak Lucka doufala. „To se klidně vsaď!“ zvolala, vyrazila vzhůru a jediným mrštným pohybem chytila Lucku za nohu. „A mám tě!“ zahihňala se. „Tak pojďme, najdeme ty hryzce. Nevím, na co ještě čekáte!“

* * *

Udržet krok s Allegrou dovedlo být náročné, pomyslela si Lucka, když uháněly ke břehu řeky. Neustále těkala od jednoho divokého nápadu k jinému a nikdy nevydržela ani chvilku v klidu. Ale stejně to byla fantastická

nejlepší kamarádka. Nedávno začaly letní prázdniny a Lucka se těšila na každý z těch horkých dnů před nimi, kdy budou jen tak lenořit na zahrádkách svých domů, hrát si s jejím králíčkem Dupíkem a prostě si jen užívat léta.

Přidala na rychlosti a dohnala Allegru. „Teď o prázdninách u sebe budeme moct přespát, jak často se nám zachce.“

„No jasně,“ souhlasila Allegra. „Zeptej se mamky, jestli u nás můžeš zítra zůstat.“

„Vy dvě máte takové štěstí, že bydlíte vedle sebe,“ posteskla si zasněně Ella. Ona a Frida bydlely nedaleko ve městě. Chodily obě do stejné školy, ale sousedky jako Lucka s Allegrou nebyly.

„To máme,“ souhlasila Lucka. Hodně jim to usnadňovalo jejich noční schůzky.

Lucku často napadalo, co by tomu asi řekli její rodiče, kdyby zjistili, co dělá, když oni spí. Udržet to před nimi v tajnosti nebylo vůbec lehké. Když odcházela ven lézat, dávala pod přikrývku polštář, aby to vypadalo, že je v posteli, kdyby do pokoje někdo nakoukl. Doufala, že by se pod peřinu nikdy nepodívali. V tomhle měla štěstí Allegra. Její maminka Xanta byla